

Set fra et strengt rationelt udgangspunkt kan man jo sige, at en afdøds ønsker om at være organdonor skal respekteres på linje med enhver anden lovformelig testamentarisk bestemmelse. Et testamente opretter man vel netop for at sikre, at det er den afdøde selv og ikke de efterladte, der kommer til at bestemme.

Men det er en klar opfattelse i CD, at en lovændring på et så følsomt etisk område ikke må hastes igennem, og når tiden er inde, er det ønskeligt, at der bliver så bredt et flertal bag en lovændring som overhovedet muligt. Noget tyder desuden på, at der også skal ske noget med sygehusenes praksis på området.

Der finder angiveligt et spild sted, og der vil nu blive iværksat en grundig undersøgelse af Scandiatriplant på Skejby Sygehus. Det ville bestemt også være godt at få resultatet af den undersøgelse før en lovændring. Det kan være med til at skabe den tillid og tryghed, der er behov for omkring den type sager. Under alle omstændigheder skal der lovgives hensynsfuldt, og hele området skal belyses.

Her og nu mener CD altså ikke, man skal gå videre. Derfor kan vi ikke støtte beslutningsforslaget.

Så vil jeg gerne have lov at vende papiret og sige ud fra en personlig oplevelse, at det værste, man kan blive udsat for, er at stå på et sygehus med sit unge, døde barn og der så gøres forsøg på at presse forældrene, der er i en sådan situation, at de ikke kan overskue den. Jeg var glad for, at de spurgte min datter, før de spurgte mig. Derfor kunne jeg blive fri for at få spørgsmålet.

Jeg ved ikke, om det er noget, man kan lovgive om, men det er i hvert tilfælde en situation, som ingen på et hospital skal sætte forældre i, hvis ikke forældrene selv vil.

Søren Søndergaard (EL):

Da vores ordfører på området desværre ikke kan være til stede, skal jeg sige, at Enhedslisten støtter beslutningsforslaget. Vi mener, at enhver skal have ret til at bestemme over sin egen krop, og at det også bør gælde efter døden. Hvis en afdød har udfyldt et organdonorkort, skal vedkommendes ønske respekteres. Hele organdonorbegrebet bliver uden mening, hvis man ikke tager den enkeltes beslutning alvorligt.

Jeg vil så godt på egne vegne tilføje, at jeg synes, det må være muligt måske med en mere fleksibel afkrydsningsmulighed på organdonor-

kortet, forstået på den måde, at der burde være mulighed for at vælge at give en ubetinget tilladelse eller en tilladelse betinget af, at der ikke kommer indsigelser fra nærmeste pårørende, fordi den enkelte må have mulighed for at overveje, hvor meget hensyn man skal tage til de efterladte. Det vil måske i virkeligheden også være med til at afhjælpe det problem, der består i, at der er så få, der har tilmeldt sig, for mange af dem, som ikke har tilmeldt sig, stiller sig netop spørgsmålet: Hvad vil de efterladte sige? Hvordan vil de efterladte reagere? Det synes jeg måske var noget, man burde overveje.

Men som udgangspunkt støtter vi forslaget.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal indledningsvis oplyse, at Fremskridtspartiets folketingsgruppe i denne type spørgsmål er frit stillet. Jeg skal samtidig oplyse, at Fremskridtspartiets folketingsgruppe er enig om at støtte forslaget, så det er en samlet gruppe, der, trods det at vi er frit stillet, mener, at dette forslag er et godt forslag.

Det, der er det vigtige, er ikke, som en ordfører sagde, at vedtage et forslag, der sikrer flere organer til organdonation. Det er jo ikke det, der ligger i forslaget. Det kan godt være, det bliver en konsekvens af forslaget, men det er ikke det, der er meningen med forslaget. Meningen med forslaget er, at man sikrer, at afdødes vilje sker fyldest, og det er det, der er det principielt rigtige i det her forslag.

Fremskridtspartiet støtter forslaget, fordi vi har den overbevisning, at det, man beslutter sig for i live, også skal respekteres, når man dør. Derfor er det væsentligt, hvis man har udfyldt et donorkort, at de pårørende så også respekterer det. Alene det, at lovgivningen er indrettet på en sådan måde, at de pårørende skal respektere det, vil jo også betyde, at de pårørende ved, at det er sådan. De pårørende bliver altså ikke stillet over for et valg. De pårørende skal ikke træffe et valg. Det har den afdøde selv gjort, og lovgivningen foreskriver, at så skal de efterladte ikke blande sig i det spørgsmål. Man kommer altså ikke i det dilemma som pårørende, at man skal til at tage stilling til det. Det skal man ikke, for man kan ikke tage stilling til det. Det har afdøde selv gjort.

Der er ingen tvivl om, at når man står i situationen, er det garanteret verdens sværeste beslutning at skulle træffe, ingen tvivl om det. Jeg håber aldrig nogen sinde, at jeg selv kommer i den situation. Jeg håber heller ikke, at andre